

REESE
WITHERSPOON

LÄHTI

ILMAN

TRILLERI

HYVÄSTEJÄ

HARLAN COBEN

DOCENDO

LÄHTI ILMAN HYVÄSTEJÄ

REESE
WITHERSPOON

LÄHTI
ILMAN
HYVÄSTEJÄ
HARLAN COBEN

Englannin kielestä suomentanut Saana Rusi

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Gone Before Goodbye*

Copyright © 2025 by Harlan Coben & Reese Witherspoon

First published by Grand Central Publishing, Hachette Book Group.

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Suomenkielinen laitos © Saana Rusi ja Docendo 2026

Sitaatti s. 185: Eric Hofferin teoksesta *Tosiuskovaiset* (Otava 1968),
suomentanut Auli Tarkka. Muut sitaattit on suomentanut Saana Rusi.
www.docendo.fi

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Kannen suunnittelu: Alan Dingman ja Albert Tang

Kannen kuvat: Getty Images ja Shutterstock

Kannen copyright © 2025 by Hachette Book Group, Inc.

Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-610-2

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Tämä kirja on omistettu kaikille
kenttälääkäreille ja -sairaanhoitajille,
jotka työskentelevät itseään säästämättä pelastaakseen
niin monta ihmishenkeä kuin suinkin mahdollista.

Kiitos rohkeudestanne
ja horjumattomasta omistautumisestanne.

TRIPPOINT, POHJOIS-AFRIKKA

En kuule huutoja.

Hoitaja kuulee. Myös anestesiaalääkäri kuulee ne. Itse olen liian syvällä omassa kuplassani, siinä kuplassa, johon pääsen vain ja ainoastaan leikkaussalissa, kun rintalasta on hal-
kaistu auki kuten nyt ja käteni ovat pojan rintakehän sisällä.

Tämä on kotini, työni ja pyhäkköni. Tänne minä kuulun.

Lisää huutoja. Laukauksia. Helikopterin ääni. Räjähdys.

”Tohtori Adams?”

Äänestä kuultaa paniikki, mutta en liikahda paikaltani mihinkään enkä käännä katsettani. Käteni, vanhin ihmiskunnan tuntema lääketieteellinen instrumentti, ovat pojan rintakehän sisällä. Etusormeni painelee sydänpussia. Olen täysin keskittynyt käsieni liikkeisiin. Salissa ei ole musiikkia. Leikkaussali ilman musiikkia on tätä nykyä poikkeus, tiedetään, mutta tämä paikka on minulle pyhä ja haluan vaalia sen hiljaisuutta, vaikka edessä olisi kahdeksan tuntia kestävä sydänsiirtoleikkaus. Henkilökuntaa hiljaisuus kismittää. He kaipaavat taustalle virikkeitä ja viihdykkeitä. Juuri siinä piilee ongelma. Minä en halua häiriötekijöitä. Täydellinen uppoutuminen on tuottanut sekä suurta onnentunnetta että taitojeni hioutumisen huippuunsa.

Mutta nyt äänet särkevät kuplan.

Kovaa tulitusta. Uusi räjähdys. Huudot voimistuvat.

Ne kuuluvat nyt lähempää.

”Tohtori Adams?” Ääni värisee paniikista. Ja koska en selvästi-kään kuuntele, se sanoo: ”Marc?”

”Emme voi sille mitään”, vastaan.

Se ei ole kummoinenkaan lohtu.

Saavuimme Tracen kanssa Ghadamisiin kahdeksan päivää sitten. Laskeuduimme Diori Hamanin lentokentälle, missä tapasimme Salima-nimellä tuntemamme nuoren naisen, jos se nyt on hänen oikea nimensä, ja rotevan autokuskin, joka ei missään vaiheessa esittäytynyt tai sanonut meille sanaakaan. Matkustimme nelisin kahden päivän matkan koillisen suuntaan. Ensimmäisenä yönä nukuimme turvatalossa Agadezin tuntumassa, toisena yönä Bilmassa teltassa tähtitaivaan alla. Jätimme autokuskin Pohjois-Nigerissä ja kuljimme öisen aavikon halki, kunnes siirryimme seuraavaan autoon.

Salima ja Trace katselivat toisiaan ahnaasti. Ei yllätä. Trace on oppikirjaesimerkki pelimiehestä. Kuoleman keskelläkin... niin, ehkäpä juuri siksi.

Kun kuolema hengittää niskaan, tuntee olevansa kaikkein voimakkaimmin elossa.

Salima vei meidät aina vain kauemmas pohjoiseen, Algerian ja Libyan rajan tuntumaan. Djanetin itäpuolella meidät pysäytettiin. Puoli tusinaa raskaasti aseistettuja hyvin nuoria miehiä – todennäköisesti teini-ikäisiä – raastoivat minut ja Tracen ulos autosta. Heidän liikkeensä nykivät ja silmät pullistelivat jonkin voimakkaan huumausaineen voimasta. Lapsisotilaita. Ne pakottivat minut polvilleni maahan.

Ne painoivat aseensa piipun niskaani vasten.

Minut tapettaisiin ensin. Trace joutuisi katsomaan vierestä. Sitten olisi hänen vuoronsa.

Suljin silmäni, kuvittelin Maggien kasvot eteeni ja odotin, että joku vetäisi liipaisimesta.

Lapsisotilaat eivät ampuneet meitä, kuten lienee selvää. Salima, joka puhuu sujuvasti vähintään neljää kieltä, lankesi polvilleen ja alkoi puhua nopeasti. En tiedä, mitä hän tarkalleen ottaen sanoi – hän ei suostunut kertomaan –, joka tapauksessa lapsisotilaat lähtivät.

Lisää huutoja. Lisää laukauksia. Ne kuuluvat nyt lähempää. Yritän vauhdittaa leikkausta.

En kertonut Maggielle koko totuutta, miten monin eri tavoin vaarallinen tämä viimeinen toimeksianto olisi. En siksi, että hän huolestuisi, vaan koska olimme luvanneet toisillemme asioita, ja hän olisi vaatinut saada lähteä mukaan.

Sellaisia Maggie ja minä olemme.

Mikä tekee ihmisestä sankarin? Altruismi, toki. Mutta siihen tarvitaan myös iso ego, piittaamattomuutta ja seikkailunhalua.

Me emme pelkää vaaraa. Me pelkäämme tavallisuutta.

Trace kurkistaa ovesta maski kasvoillaan. ”Marc?”

”Kuinka paljon aikaa meillä on?”

”Leirin pohjoispuoli on poltettu. Kymmeniä on jo kuollut. Salima lähettää väkeä pois.”

Katson hoitajaa ja anestesialääkärää. ”Menkää”, sanon heille.

”Et pysty pelastamaan häntä”, hoitaja sanoo lähtiessään. ”Vaikka ehtisitkin tehdä kaiken ajoissa ja hän jotenkin selviytyisi leikkauksesta, ne eivät jätä häntä eloon.”

En tiedä, keitä ”ne” ovat. En tunne tilanteen taustoja, perustelua, historiaa, paikallisia ryhmiä, eri heimoja, sotaherroja, fanaattikkoja, ääriliikkeitä tai viattomia. En tiedä, ketkä ovat pahiksia ja ketkä hyviksiä, miksi nämä ihmiset ovat pakolaisleirillä, mikä osapuoli on sortaja ja mikä sorrettu. En siksi, ettenkö piittäisi politiikasta, vaan siksi että minä, Maggie ja Trace emme voi välittää mistään tuollaisista asioista.

Jään hoitamaan potilasta, viisitoistavuotiasta poikaa nimeltään Izil. Toivoisin, että kaikki potilaani olisivat viattomia, mutta epäilen sitä suuresti. Meidän tehtävämme ei ole selvittää, kuka on kenenkin puolella. Meidän tehtävämme on, niin mahtipontiselta kuin se kuulostaakin, pelastaa ihmishenkiä. Toiset sanovat: ”Tappakaa kaikki ja jättäkää jälkiselvittely Jumalan huoleksi.” Meidän näkökulmamme on kutakuinkin päinvastainen: pelastakaa kaikki ja antakaa Jumalan... ja sitä rataa.

En yritä ”kuunnella molempia osapuolia”. Minä en ole kenenkään puolella.

”Kaikki ulos”, käsken. ”Tila tyhjäksi.”

”Marc”, Trace sanoo.

Katseemme kohtaavat kirurginmaskien yli. Olemme Tracen kanssa tunteneet toisemme kauan. Teimme kirurgian harjoittelun yhtä aikaa. Olemme harjoittaneet lääkärintyötä humanitaaristen kriisien keskellä joka puolella maapalloa. Trace on yksi maailman taitavimmista sydänkirurgeista.

”Autan sinua sulkemaan”, Trace sanoo.

”Minä pärjään.”

”Me odotamme sinua.”

Pudistan päätäni, hän tajuaa kyllä.

”Jättäkää meille yksi ambulanssi”, sanon. ”Eivät kai ne ambulanssia ammu.”

Tiedämme kumpikin, ettei se enää päde. Ei nykymaailmassa.

Ei olisi pitänyt tulla tänne. Ei olisi pitänyt suostua. Olisi tarvinnut vain hoitaa hommat, heilauttaa kättä hyvästiksi ja lentää kotiin.

Minun pitäisi olla Maggien luona.

En sano Tracelle hyvästejä, eikä hän liioin minulle.

Tämä kerta jää kuitenkin viimeiseksi kerraksi, kun näen hänet.

Hetken päästä huoneessa ovat enää Izil ja minä. Pidän kiirettä ja typeryksissäni kuvittelen ehtiväni. Suljen pojan rintakehää, kun ovet lennähtävät auki.

Asemiehet ryntäävät sisään. En tiedä, kuinka monta niitä on. Jokaisella on silmissään sama vauhkoontunut katse, jonka olen nähnyt ennenkin, liian monta kertaa. Näin sen viimeksi muutama päivä sitten Djanetin itäpuolella.

Joskus olen nähnyt sen, kun olen katsonut peiliin.

Suljen silmäni, kuvittelen Maggien kasvot eteeni ja odotan, että joku vetää liipaisimesta.

LUKU 1

BALTIMORE VUOTTA MYÖHEMMIN

Maggie McCaben ei olisi pitänyt mennä sinne.

”Missä olet?” Marc kysyy.

Maggie katsoo miehensä kasvoja puhelimen näytöltä. ”Minähän kerroin.”

”Johns Hopkinsilla?”

”Kyllä.”

”Pihanurmella?”

”Kyllä.”

”Me tapasimme siellä”, Marc sanoo. ”Lääkiksen orientaatioviikolla. Muistatko?”

”Totta kai muistan”, Maggie vastaa.

”Heti kun näin sinut, tiesin, että sinä olet se oikea.”

”Niin imelästi sanottu, että oksettaa.”

”Yritin vain kohottaa mielialaasi.”

”Ei toimi.”

”No, mitä sinä teet siellä?”

Maggien mieleen tulvii muistoja siitä, kun hän tuli kampukselle ensimmäistä kertaa, kun hän oli nuori ja täynnä toivoa, siniilmäinen ja siloposkinen. Niin naiivi. Jos on ensin saanut kaiken ja ymmärtänyt vielä arvostaa omaa onneaan, eikä koskaan ole pitänyt mitään itsestäänselvyytenä, ei hetkeäkään, ja koska on ollut

osastaan niin kiitollinen, sitä on helposti olettanut naiivisti, että karma palkitsisi tästä kiitollisuudesta tai ainakin jättäisi rauhaan. Ja kun elämä sitten on särkynyt palasiksi, niin sitä oppii kantapään kautta, että kohtalo on oikukas, elämä on kaaosta, eikä kukaan selviä siitä naarmuitta. Yhtenä hetkenä kaikki voi olla täydellisesti, ja seuraavana hetkenä onnensa on menettänyt silmänräpäyksessä...

”Piehtaroin itsesäälässä”, Maggie vastaa.

”Lopeta. Siitä vain tulta päin.”

”Haluan mennä kotiin.”

Marc kurtistaa kulmiaan. ”Älä.”

”En ole valmis.”

”Oletpa. Mene sinne rohkeasti, ole kiltti. Tee se minun vuokseni.”

”Oletko tosissasi?”

Maggie katsoo Shriver Hallin katolla kohoavaa valkoista keskustornia ja räpyttelee kyynleet pois. Tunti sitten hän puki vastahakoisesti ylleen pitkähihaisen ja pohjepituisen tummansinisen juhلامekon. Ei mustaa. Se olisi ollut liian synkkä. Tummansininen tuntui vaarattomalta vaihtoehdolta – kunnioittaa tilaisuutta mutta ei kiinnitä liikaa huomiota. Hänen tekisi pikemminkin mieli vajota maan alle kuin herättää minkäänlaista huomiota juuri tänä iltana.

”Maggie?”

”Mitä?”

”Mene sinne. Se merkitsisi minulle paljon. Ja äidillesi myös.”

”Vau”, Maggie vastaa.

”Mitä?”

”Et sinä ennen ollut noin sentimentaalinen ja manipuloiva.”

”Olinpa”, Marc sanoo.

Maggien ääni on hiljainen ja pehmeä: ”Niin olitkin.” Hetken kuluttua hän lisää: ”Tämä on hanurista.”

”Mikä?”

”Ei mikään, unohda.”

Kaksikymmentäkaksi vuotta sitten Maggie valmistui tästä arvosetetusta laitoksesta kaikilla mahdollisilla kunniamaininnoilla, jotka voidaan lääketieteen opiskelijalle myöntää. Hän teki kirurgian

harjoittelun NewYork-Presbyterianin sairaalassa, hänestä tuli maankuulu rekonstruktivisen plastiikkakirurgian spesialisti, hän palveli maataan Afganistanin ja Lähi-idän sota-alueilla kenttäkirurgi 62B:nä, meni naimisiin Marcin kanssa ja muutti tämän kanssa ulkomaille hoitamaan maailman vähäosaisia.

”Haloo?” Marcin ääni huhuilee puhelimesta.

”Kaikki tuijottavat minua siellä.”

”Totta kai ne tuijottavat”, Marc vastaa. ”Sinä olet kuuma pakkaus.”

Maggie kurtistaa kulmiaan. Jotkin asiat eivät sitten ikinä muutu.

”Mene”, Marc toistaa vielä kerran.

Maggie nyökkää, koska Marc on oikeassa, ja sulkee sovelluksen. Puhelimen kuorissa on kaksi M&M-karkkihahmoa: keltainen M&M-mies ojentaa vihreälle M&M-naiselle kukkapuskaa. Marc antoi kuoret hänelle lahjaksi puoliksi vitsinä. Maggie & Marc. M&M. Marc osti hänelle M&M-tyynyliinat. Ja koristetyyny. Marcista ne olivat suloisia, Maggiesta taas maailman nolointa, mikä tietenkin vain yllytti Marcia entisestään.

”Maggie?”

Ääni saa hänet säpsähtämään, ja hän pudottaa puhelimen laukkuunsa. Hän kääntyy ja näkee vanhan kurssikaverinsa Larry Magidin. Larry on ihotautilääkäri. Hän näki miehen viimeksi viisi vuotta sitten Nepalissa, kun tämä lensi paikalle hoitamaan leprana tunnetun Hansenin taudin tartunta-aaltoa. He päätyivät työskentelemään samaan sairaalaan ja samaan kerrokseenkin, joten Larry tiesi kaiken Maggien tämänhetkisistä murheista.

”Hei, Larry.”

Larry kiemurtelee. ”Tulitko sinä tänne... siis, aiotko...?” Hän osoittaa vaivautuneesti kyseisen rakennuksen suuntaan.

”Jep”, Maggie vastaa.

”Ai.”

”Mitä?”

”Ei mitään.”

”Äitini mukaan on nimetty uusi stipendi”, Maggie sanoo.

”Aivan, kuulinkin siitä.”

”Ja siksi olen nyt täällä.”

”Aivan. Pitää tästä mennä, Mickey odottaa.”

Larry lähtee kiireesti pois, aivan kuin Maggie olisi lepratautinen, kuten hänen tekee mieli huutaa perään. Hän tahtoi ottaa puhelimen taas esiin ja valittaa Marcille, että ”tätä minä juuri tarkoitin”, mutta puhelin on jo laukun pohjalla ja hän on ärsyyntynyt, joten hittoon kaikki puhelimet.

Maggie nousee vastahakoisesti samoja portaita, joita pitkin hän asteli kaksi vuosikymmentä sitten hakemaan tutkintotodistuksensa. Oven ylle on ripustettu banderolli, jossa lukee:

STIPENDIJUHLA TERVETULOA, JOHNS HOPKINSIN ALUMNIT!

Aula kuhisee väkeä. Nykyisten opiskelijoiden jousikvartetti soittaa Mozartin jousikvartettoa n:o 19 C-duuri. Maggie pitää kädet suorina kylkiään vasten, mutta hän ei voi olla liikuttelemta sormia musiikin tahtiin aivan kuin viulun otelaudalla. Arvokkaan rakennuksen aulassa parveilee viitisensataa ihmistä – lääkäreitä ja stipendien saajia. Tilaisuuden tunnistaa lääketieteellisen tilaisuudeksi, koska miehillä on kaulassaan rusetteja. Ne ovat lääkäreiden keskuudessa tavattoman suosittuja, lähinnä sen takia että solmiot roikkuvat helposti valtoimenaan ja ovat tiellä potilaita tutkittaessa. Maggien isä, joka myös oli nähnyt sodankäyntiä kenttälääkärin ominaisuudessa – hänen tapauksessaan Vietnamin –, käytti aina kirkkaita kukallisia rusetteja. Hän sanoi, että ne tekivät hänestä hieman hupsunnäköisen ja näin ollen lohduttavan inhimillisen.

Kun Maggie viimein astuu juhlasaliin, se ei yhtäkkiä hiljene tai mitään vastaavaa, mutta tunnelma käy selvästi hieman vaivaantu-neeksi.

Hän seisoo pitkältä tuntuvan tovin paikallaan ja tuntee olonsa uskomattoman piinalliseksi. Kädet käyvät yhtäkkiä liian suuriksi. Kasvoja kuumottaa. Miksi hän edes tuli tänne? Hän etsii joukosta

ystävällisiä tai edes tuttuja kasvoja, mutta ainoat kasvot, jotka hän näkee, ovat estradille komeilevalle telineelle nostettu juliste.

Äiti.

Voi taivas, miten äiti olikaan joskus kaunis.

Näytteille pantu kuva otettiin henkilökunnan kuvauksessa viisi vuotta sitten äidin viimeisenä opetusvuotena, vähän ennen diagnoosia. Hän piti sitä salassa molemmilta tyttäriltään vielä pari vuotta, kunnes viimein soitti Maggielle Ghanan uudelle klinikalle ja sanoi: ”Kerron sinulle nyt jotain, jos lupaat, ettet tule heti kotiin, kun olen kertonut. Työsi on aivan liian tärkeää.” Maggie lupasi ja äiti kertoi hänelle, ja molemmat parkuivat, mutta Maggie piti lupauksensa, kunnes hänen siskonsa Sharon soitti ja kertoi, että aika oli tullut. Silloin Maggie suukotti Marcia Dubain kansainvälisellä lentokentällä, käski panna hommat pakettiin ja tulla pian perässä, ja lensi kotiin istumaan Sharonin kanssa äitinsä vuoteen laidalla tämän viimeiset elinpäivät.

Maggie katselee julisteen äitiä silmiin, koska äidin kasvot ovat salin ainoat ystävälliset kasvot. Hän kävelee pystypäin kohti estradia. Hän toivoo, että kyse on vain hänen omasta itsekeskeisyydestään, mutta keskustelut vaikuttavat taukoavan tai ainakin vaimenevan, kun hän kulkee ohi. Kuuluu vain kuiskuttelua, tai ehkä sekin on vain hänen kuvitteluaan. Hän ei silti vilkuile sivuilleen eikä anna itsensä huomioida mitään näkökentän laidalla näkyvää. Hän pitää katseensa kiinni äidissä mutta aistii tuijotukset.

Tuttu hahmo astuu hänen luokseen ja sanoo: ”Enpä olisi uskonut näkeväni sinua täällä.”

Mies on Steve Schipner alias Lima-Steve. Hänkin on rekonstruktivisen plastiikkakirurgian spesialisti kuten Maggie ja toivon mukaan aivan toista maata kuin Maggie. Stevellä on yli miljoona seuraajaa Instagram-tilillään, jolle hän postaa ”ennen ja jälkeen”-kuvia ja jolla nimittää itseään ”tissikuiskaajaksi”. He valmistuivat samalta vuosikurssilta ja suorittivat kliinisen harjoittelun yhtä aikaa Columbian yliopiston NewYork-Presbyterianin sairaalassa tohtori Evan Barlow’n ohjauksessa. Steve on niitä tyyppejä, jotka

eivät pysty sanomaan edes ”hyvää huomenta” ilman, että se kuulostaa kaksimieliseltä, mistä hän on ansainnut lempinimensä. Hän asuu tätä nykyä Dubaissa ja on erikoistunut profiilitekstinsä mukaan palvelemaan ”kunnianhimoisia influenssereita, jotka tahovat paremman somenäkyvyyden, elämän – ja kuppikoon”.

”No, minä olen yllätyksiä täynnä”, Maggie vastaa.

Steve katsahtaa ympärilleen ja huomaa vihamieliset katseet. ”Minusta on kuitenkin mukava nähdä sinut.”

”Kiitos, Steve.”

”Oletko nähnyt Barlow’ta?”

”Oletko sinä?” Maggie kysyy.

”En.”

”Hän ei taida tulla paikalle.”

”Kuulin, että hän olisi tulossa”, Steve sanoo. ”Haluaisin jututtaa häntä yhdestä mehukkaasta yhteistyökuviosta ja...” Steve keskeyttää puheensa, kääntyy ja väläyttää Maggielle tuhannen watin hymyn. ”Hei, arvaa missä olen nykyään töissä?”

Maggie ei oikeastaan tahtois kuulla Steven tarinaa, mutta olisi huonompi vaihtoehto kieltäytyä leikistä. ”Kuulemani mukaan Dubaissa”, hän sanoo.

”Niin, mutta missä siellä?”

”No, en tiedä. Missä?”

Steve kumartuu ja kuiskaa: ”Apollo Longevityssä.”

Maggie pitää parhaansa mukaan kasvot peruslukemilla. Se vaatii kovaa ponnistelua.

Steve jatkaa: ”Ettekö sinä ja Marc ennen olleet –?”

”En ole siinä enää mukana.”

Maggie yrittää sulattaa kuulemaansa. Apollo Longevity on yhä toiminnassa. Edelleen. Kaiken tapahtuneen jälkeenkin.

Se ei ole hyvä asia.

Steve katselee häntä päästä varpasiin. Katse matelee hänen varfalollaan kuin kastemadot asfaltilla rankkasateen jälkeen. ”Näytät hyvältä, Mags.” Hän kohottaa toista kulmaansa ja lisää: ”Tosi hyvältä. Älyttömän hyvältä.”

Maggie äännähtää välttelevästi.

”Olet hyvässä kuosissa”, Steve jatkaa ja pullistaa hauistaan tehdäkseen viestinsä selväksi. ”Nostatko sinä rautaa? Vai harrastatko pilatesta?” Toinen kulma kohoaa taas. ”Vai kuumaa hikijoogaa?”

Maggie pudistaa päätään. ”Toimiiko tuollainen koskaan?”

”Koko ajan. Arvaa miksi?”

”Ei sinun tarvitse kertoa, mutta veikkaanpa, että kerrot”, Maggie vastaa.

Steve kumartuu lähemmäs hänen korvaansa. ”Koska olen rikas ja menestynyt 47-vuotias kirurgi. Saan paljon nuorempiakin tipuja kuin sinä.”

Maggie irvistää. ”Sanoitko, että nuorempia tipuja?”

”Et ole enää minun tasoni yläpuolella”, Steve sanoo. Sen jälkeen hän lisää pahansuovasti kuiskaten: ”Et enää.”

Sen sanottuaan Steve luikertelee tiehensä.

Steven jättämä limavana johtaa salin oikeassa nurkassa seisoskelevaan joukkoon heidän vanhoja opiskelutovereitaan. Maggie tuntee jokaisen, mutta kun hän katsoo heidän suuntaansa, piiri tiivistyy ja kaikki esittävät parhaansa mukaan, etteivät huomaa häntä. Osa Maggiesta on raivoissaan ja tahtoo nostaa äläkän, mutta toinen suurempi – ja rehellisempi – osa hänestä miettii, olisiko hän itse mukana tuossa välttelevässä ryhmässä, jos häpeä olisi langennut jonkun toisen kohdalle hänen itsensä sijasta.

Paskat.

Maggie marssii suoraan joukon luo ja tervehtii: ”Hei, kaikki.”

Hiljaisuus.

Hän katsoo jokaista vuorotellen. Kukaan ei katso häntä silmiin.

”Stephanie”, Maggie sanoo vanhalle ystävälleen, joka tuijottelee samppanjalasiaan aivan kuin se sisältäisi suuria salaisuuksia, ”mitä Olivialle kuuluu?”

Olivia on Stephanien tytär.

”Ai, tuota, hänelle kuuluu hyvää.”

”Oliko siitä minun suosituskirjeestäni apua?”

Maggie tietää, että kirjeestä oli apua. Hän kirjoitti sen vuosi sitten, kun hänen nimensä vielä avasi ovia eikä läimäyttänyt niitä kiinni, ja totta kai hän tiesi, että Olivia oli päässyt sisään, mutta juuri nyt Maggien ei tee mieli päästää ketään palkkahästä.

”Stephanie?”

Ennen kuin tämä ehtii vastata, toinen vanha opiskelutoveri, Bonnie Tillman, ottaa Maggieta kyynärpäästä. ”Voidaanko jutella hetki kahdestaan?”

Bonnie toimii silmälääkärinä Washington D.C:ssä ja on (aina ja ikuisesti) vuosikurssin puheenjohtaja. Hänen kampauksensa on lakattu kypäräksi. Hän vetää kasvoilleen mairean hymyn, ja vaatii selvästi ankaria ponnistuksia pitää se yllä. Hymyyn tarvitaan kuulemma seitsemäntoista lihasta ja myrtyneeseen ilmeeseen neljäkymmentäkolme. Bonnien tapauksessa luvut ovat selvästi päinvastaiset.

He kävelevät vanhoista lasiovista terassille.

”Kaikki ovat pahoillaan siitä, että olet viime aikoina kokenut vastoin käymisiä”, Bonnie aloittaa äänellä, joka ei voisi olla enää alentuvampi ilman jonkinlaista kirurgista apua. ”Se ei silti oikeuta tekojasi.”

Maggie ei vastaa.

”Tämä tilaisuus on arvostetuille lääkäreille”, Bonnie jatkaa.

”Se on alumneille.”

”Tiedät kyllä.”

Ei vastausta.

”Sinun lääkärinlupasi on peruttu”, Bonnie jatkaa.

”Väliaikaisesti”, Maggie korjaa. ”Se on arvioitavana.”

”Ai, sinä olet siis syytön?”

Maggie ei vastaa.

”Sinun pitäisi lähteä.”

”Enpä taida.”

”Se ei ole oikein äitisi muistoa kohtaan.”

”Anteeksi mitä?”

”Et omista hänen muistoaan, Maggie. Et tällä kampuksella. Hän merkitsi monelle opiskelijalle paljon. Se, että sinä olet täällä, tahraa hänen muistonsa.”

”Minua pyydettiin jakamaan stipendit”, Maggie sanoo.

”Se oli ennen.”

”Kukaan ei ole perunut kutsua.”

”Kukaan ei ajatellut, että se olisi tarpeellista.”

”Kuka sen sitten jakaa?”

Bonnie kohentaa ryhtiään.

”Mitä, sinäkö?”

”Hallinnon mielestä se olisi parasta.”

”Äidin mielestä sinä olit aina tärkeilevä tiukkapipoinen ämmä.”

Bonnien silmät leviävät lautasiksi aivan kuin häntä olisi läimäisty poskelle. ”Jopas!”

Maggie ei sano mitään. Bonnie tokenee iskusta.

”Joka tapauksessa sinun pitäisi lähteä”, Bonnie toteaa. ”Läsnä-olosi tahraa koko vuosikurssin maineen.”

Bonnie kääntyy kannoillaan. Maggie sulkee silmänsä, avaa ne taas ja tuijottaa eteensä.

”Bonnie?”

Tämä pysähtyy ja kääntyy katsomaan Maggieta.

”Äiti ei koskaan sanonut mitään sellaista. Olen pahoillani. Se ei ollut reilusti sanottu. Hän puhui sinusta aina hyvää. Olet hyvä valinta stipendien jakajaksi.”

Bonnie nielaisee. ”Lupaan tehdä parhaani.”

Hän jättää Maggien seisomaan yksin terassille. Sisällä joku alkaa kilistää samppanjalasia haarukalla kiinnittääkseen ihmisten huomion. Väkijoukko hiljenee. Joku pyytää ihmisiä lähemmäs, jotta tilaisuus voidaan aloittaa. Maggie seisoo yhä terassilla.

Bonnie on oikeassa. Ei hän kuulu tänne.

Hän katselee pihan vehreitä oksia. Joku sulkee lasiovet hänen takanaan niin, ettei hän enää kuule, mitä sisällä tapahtuu. Ei se mitään. Hän tuntee vahvaa houkutusta poimia puhelin taas laukusta ja ottaa Marciin yhteyttä, mutta se olisi vain laastari ja tekisi hänen olonsa entistä kurjemmaksi.

”Hei, Maggie.”

Miehellä on syvänsininen mittatilauspuku ja niin täydellisesti solmittu solmio, että siihen on pakostakin saatu ylikuonnollista apua. Hiukset ovat harmaat ja kammattu moitteettomalle sivujakaukselle. Maggie tietää, että mies on seitsemänkymppinen – hän oli äidin vuosikursilla, ja Maggie kutsuttiin miehen 70-vuotisjuhille muutama vuosi sitten, mutta hän oli ulkomailla eikä päässyt mukaan.

”Hei, tohtori Barlow.”

”Et ole ollut opiskelijani enää ikiaikoihin. Etkö voisi kutsua minua jo etunimellä?”

”En usko.”

Evan Barlow hymyilee. Hänellä on mukava hymy. Hän näyttää olevan hyvässä kuosissa, jos käyttää samaa sananvalintaa kuin Lima-Steve. Maggie on melkein kysymässä häneltä, harrastaako hän kuumaa hikijoogaa. Evan Barlow johtaa Barlow Cosmetic Centeriä, joka on koko maan arvostetuimpia kauneuskirurgian klinikoita ja tarjoaa äärimmäisen huomaamatonta palvelua. Kun julkimot haluavat teettää toimenpiteitä niin, ettei kukaan saa tietää asiasta, he ottavat yhteyttä Evan Barlow’hun.

Maggie ja Evan Barlow seisoskelevat vieretysten ja katselevat nurmikolle. ”Tiesitkö, että tämä on ensimmäinen kerta, kun olen palannut tälle kampukselle valmistumiseni jälkeen?” Evan Barlow sanoo.

”Ihanko totta?”

”Kyllä vain.”

”Miksi sitten olet täällä nyt?”

”Arvaat varmaankin.”

”Äidin vuoksi?”

”Minä rakastin häntä, kuten ehkä tiesitkin.”

”En tiennyt.”

”Hän ja isäsi ovat molemmat nyt jo edesmenneitä, joten kai sen voi nyt myöntää.”

”Luulin, että te vain seurustelitte parin viikon ajan.”

”Olimme silloin toisen vuoden opiskelijoita. Mutta hän särki sydämeni.”

ISBN 978-952-850-610-2

84.2

9 789528 506102